

Tafeltje dekje

Ze zitten trouw te wachten, mijn gevederde vriendjes, als ik met een bak strooivoer de huisdeur uit kom. Een brutale koolmees heeft zich al op de lege voertafel geposteerd en kijkt me verwijtend aan. Hij heeft gelijk, want zijn zonnepitontbijt wordt vandaag een kwartier later geserveerd dan gewoonlijk. Vanaf de nok van het dak slaat een merelpaar me gade. Gisteren begon manlief voorzichtig te zingen, maar vandaag is het voor zulke lentefratsen veel te koud. De mussen in de beukenheg nemen intussen de nachtelijke belevenissen met elkaar door. Hun ingehouden gesjilp klinkt haast als dorpsroddel. Hoe Piet, toen Jan eventjes niet keek, met Marietje, ...

Het is een gure morgen. De dorre, bruine bladeren aan de beukenhaag knisperen in een dunne oostenwind en het vale wolkendek zendt miezerige motsneeuw naar de bevroren grond. Hoog boven mijn hoofd trekt een groep ganzen over, verborgen in de nevels. Hun sonore geroep leidt zuidwaarts en geef ze eens ongelijk. Arme mussen. Die gaan nooit eens op vakantie naar warmere oorden.

Als ik weer binnen ben, kan het grote smullen beginnen. Tijdens het eten van een bordje muesli kijk ik uit op de geïmproviseerde voertafel voor het raam. In feite een afgedankt dienblad dat met een spijker op een hekkenpaaltje getimmerd is. Het mussenvolkje heeft zich vanuit de heg vol overgave op het strooivoer gestort. Onder het eten kwetteren ze enthousiast door. Af en toe krijgt eentje het aan de stok met een naaste buur, die net een super lekker zaadje voor zijn bek heeft weg gegrist. Soms gaan de omstanders er zich mee bemoeien en dan zit er even een kijvend wolkje veren op het dienblad. Maar een meningsverschil wordt net zo snel bijgelegd als begonnen en gewonden vallen er nooit.

Een paartje groenlingen is ook vaste klant. Ze komen altijd wat later, die langslapers. Mooie vogels in hun groene verenpak met gele vleugelspiegels. Ze landen bij voorkeur midden op het dienblad en maken zich zo dik mogelijk om indruk te maken op de andere gasten. Af en toe doet een groenling met wijd open snavel een uitval naar een mus of mees in de buurt. Die gaan nooit een confrontatie aan, maar doen gewoon een pasje opzij. 'Ach, die groenlingen, wat een aanstellers!', zie je ze denken.

Plotseling is er beroering onder het vogelvolkje. De mussen zijn eensgezind in de heg gedoken en zwijgen. De koolmezen zijn in het niets opgegaan en zelfs de brutale groenlingen zijn overhaast vertrokken. Er flitst iets door de tuin. Een sperwer landt pardoos op de voertafel. Te laat, want zonnepitten staan niet op zijn menu. Maar zo'n weldoervoed musje, dat zou best smaken op de nuchtere maag. Hij kijkt me recht aan met zijn felle, gele ogen. Alsof het mijn schuld is dat zijn ontbijt onverhoeds de aftocht heeft geblazen.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 89. 2005.